

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 sierpnia 2019 r.

Pozycja 151

POSTANOWIENIE

z dnia 16 maja 2019 r.

Sygn. akt Ts 18/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki – przewodniczący i sprawozdawca

Stanisław Rymar

Jarosław Wyrembak,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 11 września 2018 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 23 stycznia 2017 r. (data nadania), M.J. (dalej: skarżący) wystąpił o zbadanie zgodności art. 424⁶ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (ówcześnie: Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.) – w zakresie, w jakim przewiduje dwuletni termin wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – z art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 3 zdanie drugie, art. 32, art. 64 ust. 2 oraz art. 2 Konstytucji.

Postanowieniem z 11 września 2018 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze dalszego biegu. Postanowienie doręczono pełnomocnikowi skarżącego 26 września 2018 r.

Na to postanowienie skarżący – pismem z 3 października 2018 r. (data nadania) – wniósł zażalenie, domagając się nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał w składzie trzech sędziów rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Mając na względzie art. 67 ust. 1 u.o.t.p. TK,

Trybunał rozpoznając zażalenie jest – co do zasady – związany zakresem zaskarżenia określonym w zażaleniu.

2. W postanowieniu o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu Trybunał stwierdził, że sposób zastosowania kwestionowanego przepisu, na podstawie którego wydano ostateczne orzeczenie w sprawie objętej badaną skargą (dalej: postanowienie SN), był inny od sposobu wskazanego we wniesionej skardze. Trybunał wyjaśnił, że przyczyna uchybienia przez skarżącego terminowi – określonego w kwestionowanym art. 424⁶ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (ówcześnie: Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) – była inna, niż ta wskazana przez skarżącego. W skardze wyjaśnia on bowiem, że uchybienie temu terminowi spowodowane było „przedłużającym się” postępowaniem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu oraz „ujawnieniem się” szkody dopiero po upływie tego terminu. Natomiast w postanowieniu SN wyjaśniono, że skarżący błędnie przyjął, iż termin ten rozpoczyna bieg od doręczenia skarżącemu odpisu wyroku z uzasadnieniem, podczas gdy rozpoczyna on bieg z dniem uprawomocnienia się wyroku. Z tego powodu Trybunał uznał, że badana skarga nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK, zgodnie z którym skarga konstytucyjna powinna zawierać określenie sposobu naruszenia – przez kwestionowany przepis – konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego w sprawie zakończonej wydaniem ostatecznego rozstrzygnięcia.

3. W zażaleniu na to postanowienie skarżący wyjaśnił, że „z art. 53 ust. 1 u.o.t.p. TK nie wynika obowiązek udowodnienia faktu naruszenia prawa konstytucyjnego (...) [gdyż] przepis ten wskazuje jedynie na obowiązek wskazania (czy określenia) normy prawnej jaka podlega zaskarżeniu i na obowiązek uzasadnienia (a nie udowodnienia) zarzutu wobec tej normy”.

4. Trybunał stwierdził, że zarzuty podniesione przez skarżącego w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Podstawą tej odmowy była ocena, iż skarga nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK. W zażaleniu skarżący wyjaśnił, że skarga spełnia wymogi ustawowe, tyle że nie te określone w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK, lecz te, które wynikają z art. 53 ust. 1 pkt 1 oraz pkt 3 u.o.t.p. TK, gdyż skarga zawiera: wskazanie kwestionowanej normy prawnej (pkt 1) oraz uzasadnienie zarzutu jej niekonstytucyjności (pkt 3). Zażalenie nie odnosi się natomiast do oceny niespełnienia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK, która stanowiła podstawę odmowy nadania skardze biegu.

Co do zarzutu podniesionego w zażaleniu, jakoby ustawa nie przewidywała obowiązku udowodnienia faktu naruszenia prawa konstytucyjnego, Trybunał wyjaśnia, że postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu nie opierało się na takim twierdzeniu. Czym innym jest bowiem „udowodnienie faktu naruszenia prawa konstytucyjnego” (o którym mowa w zażaleniu), a czym innym – określony w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK – wymóg wskazania w skardze sposobu naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego wskutek wydania ostatecznego orzeczenia. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji, skarga konstytucyjna może zostać wniesiona po wydaniu ostatecznego rozstrzygnięcia o konstytucyjnych wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego. Z tego powodu, postępowanie inicjowane wniesieniem skargi konstytucyjnej ma charakter tzw. kontroli konkretnej. Na gruncie

niniejszej sprawy oznacza to, że badana skarga nie spełnia omawianego wymogu, ponieważ wyjaśnia się w niej, że postanowienie SN wydano na podstawie kwestionowanej normy z innych przyczyn, niż te, jakie wskazano w tym orzeczeniu. Zdaniem skarżącego, uchybił on – określone w kwestionowanym przepisie – terminowi z innych przyczyn niż te, które wskazano w treści ostatecznego orzeczenia. Zaskarżona w skardze norma stanowiła zatem podstawę wydania tego orzeczenia, lecz sposób jej zastosowania był inny od tego, jaki wskazał skarżący we wniesionej skardze konstytucyjnej.

5. Wobec tego, że podstawą odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu była ocena, iż badana skarga nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK, a wniesione zażalenie nie podważyło tego ustalenia, Trybunał uznał, że zażalenie to nie zasługuje na uwzględnienie.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.